

fattere, der værne om, som det ærede Medlem udtalte sig, de Ting, som han sætter Pris paa, de Ting, som han anser for hel- lige o. s. v., som han anser for noget, der er værdt at værne om — man tænke paa, hvorledes de ere blevne stille her i Landet, hvorledes de ere blevne forsynede med Em- beder og Understøttelser, hvorledes de ere blevne anbragte i Spidsen for forskellige Stiftelser o. s. v., hvorledes overhovedet alt, hvad der af den Art findes her i Landet omtrent til at lette saadanne Forfattere Vejen fremad, alt, hvad der kan gøres for at lette dem deres Virksomhed, er gjort — og saa kommer det ærede Medlem for Rjøben- havns 4de Valgfreds her i Salen og taler ved Bevillingen til en Forfatter som Kap- tain Sørensen om, at det bør være et Prin- cip for den Side, hvortil han hører, at naar der ikke er Enstemmighed om, at aner- kende en saadan Forfatters Fortjeneste, bør han ikke have Understøttelse! Jeg kunde ønske i Enkelthederne — jeg skal dog ikke lade mig forlede dertil, da Tiden er saa langt fremrykket — at udfaste et Billede af de forskellige Raar, hvorunder de to Retnin- gers Forfattere her i Landet have virket. Hvis vi skulle til at lave en Liste over, hvad de Forfattere, som staa paa den rette Side, ere blevne udstyrede med, forsynede med, tror jeg nok, det ærede Medlem vilde have haft Lestighed til at rødme, hvis han ikke har glemt den Kunst, medens han talte, naar man havde præsenteret ham en saadan Liste og stillet et saadan Princip op, at man skulde være enig om at anerkende disse For- fatters Fortjeneste — det vil med andre Ord sige, at hver Gang det ærede Medlem enten ikke kender en Forfatter eller ikke bil- liger denne Forfatters Tendens, skulde han ved sit Votum være i Stand til at udelukke denne Mand fuldstændig fra at faa Del i den tarvelige Understøttelse, som Staten har tilbøjet de Forfattere, som staa paa Opposi- tionens Side! Jeg tror nok, at dette Prin- cip fordommer sig selv. Hvad nu Kaptajn Sørensen angaar skal jeg ikke nægte, at det undrer mig, at det ærede Medlem, der er Professor ved Rjøbenhavns Universitet osv., og som man derfor skulde tro maatte betragte sig selv som tilstrækkelig sagkundig til at be- dømmen en Mand som Kaptajn Søren- sens Forfattervirksomhed virkelig har behøvet at ty til Generalstabens Chef for at ind- hente Erklæring, om Kaptajn Sørensen var noget værd som Forfatter. Om han ikke havde andre Fortjenester, vil jeg dog sige, at han har den ene Fortjeneste, at medens Generalstaben her i Landet har været 26 Aar om at udgive det første Bind af Kri-

gens Historie i 1864, er det dog ved Kap- tain Sørensens Arbejde lykkedes allerede for en lang Aarrække siden at skaffe et meget værdifuldt Værk frem her i Landet om Kri- gen i 1864, et Værk, som den Gang det kom frem, ikke blot af den Slags læge Læsere som mig og mine Vige, der have virket i Stolens Tjeneste og der i høj Grad have trængt til et saadant Værk, men ogsaa fra sagkundig Side, af mange forskellige sagkun- dige, er blevet i høj Grad fremhævet som et meget fortjenstfuldt Arbejde, et Arbejde, der er blevet bekendt ogsaa udenfor dette Lands Grænser, fordi det var den eneste virkelige sag- kundige Fremstilling, man havde af Krigens Historie i 1864, indtil nu endelig General- stabens Arbejder begynde at vise sig. Jeg kan sige, at om Kaptajn Sørensen ikke havde anden Fortjeneste end den, saa vilde det være nok til at begrunde en saadan Ind- stilling som denne, og jeg vil fuldstændig — med Glæde — overlade til det ærede Medlem for Rjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling) og hans Meningsfæller den Ære og Hæder, de ville høste her i dette Land, ved at de ikke have villet være med til en saadan Indstilling. — Jeg har endnu et Par Ord at sige om den Understøttelse, som er foreslaaet af et Mindretal under Nr. 79. Den ærede Ordfører udtalte sig om dette Spørgsmaal noget mistilf; jeg maa sige, at jeg var ikke ganske klar paa hans Udtalelser. Han anførte, efter hvad jeg mærkede mig, da han talte, som et Motiv til, at han og flere af Udvalgets Medlem- mer ikke havde kunnet gøre med hertil, at de ansaa det for en daarlige Tjeneste at gøre denne Mand til opstille dette Forslag nu. En Sætning som den lyder lidt besunderlig for os, som ikke ere Medlemmer af Finans- udvalget, da vi jo ikke kende de Motiver, som den ærede Ordfører her holder tilbage. Jeg skal ikke i fjerneste Maade rette noget Spørgsmaal om disse Motiver, som maaste ere af den Art, at de vilde staa Egen, hvis de kom frem, men jeg kan ikke undlade, da denne Udtalelse er kommen frem, at spørge om, naar man da mener, at et saa- dant Forslag skulde komme frem, om man da mener, at man skulde vente, til Manden var død, og saa give en Dotation til et Monument over ham, eller hvad man ellers har tænkt sig. Vi skrive jo nu 1891, og saa vidt jeg veed, begyndte Dr. Brandes sin literære Virksomhed omtrent i 1860. Jeg tager næppe fejl deri. Jeg har læst Værker af ham, som skrive sig fra før 1864, og naar jeg altsaa sætter Aaret 1860, tager jeg næppe fejl. Altsaa denne Mand har en 30 Aars Forfattervirksomhed at se tilbage